

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Γ. ΒΑΛΤΑΔΩΡΟΣ:	<i>Ν. Δύτρας</i>
Γ. ΒΟΥΓΑΣ:	<i>Βαλερύ Λαρμπώ</i>
Γ. Γ. ΚΑΡΑΣ	<i>Στίχοι</i>
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ	<i>Οἶγος Φάσκιλος</i>
Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ	<i>Κάτω στὸ γιάλο</i>
Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:	<i>Ἐπεινος πὸν πέρασε</i>
ΜΙΧ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ:	<i>Πῶς κρῖνουμε</i>
ΑΝ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ:	<i>« Ἡ ζωὴ πὸν πέρασε... »</i>
ΠΑΝΟΣ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ:	<i>Τῆς Παλιᾶς Ἀθήνας</i>
ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ:	<i>Τοπία</i>
ΦΡΑΝΣΙΣ ΚΑΡΚΟ:	<i>Στὴν ὥραία μου τίπα</i>
ΒΑΛΕΡΥ ΛΑΡΜΠΩ:	<i>Ἐδουχισμένοι ἔραστές</i>
ΜΠΑΨΡΟΝ:	<i>Ἀπὸ τὸν « Γκισούρ »</i>
Ρ. ΤΑΓΚΟΡ:	<i>Τὸ Κάνιστρο</i>

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Τὰ Πενητάχρονα τοῦ Παλαῖα στὴ Θεσσαλονίκη. — Φιλολογικὰ ζητήματα. — Οἱ συγγραφεῖς μας. — Καλλιτεχνικὴ κίνησις. — Τὶ κάνουν τὰ θεατρά μας. — Νέα βιβλία. — Περιοδικά. — Σημειώματα.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Μιχ. Ροδᾶς (Σκίτσο Φ. Δημητριάδη)
Μ. Κουνελάνης (Φωτογραφία)

ΤΕΥΧΟΣ 4^{ον}

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1928

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 5

Ζητήσατε καταλόγους του Έκδοτικού Οίκου

“ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ”

ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 3.—ΑΘΗΝΑΙ

Βιβλία με δόσεις.

Τιμοκατάλογος Δωρεάν

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΚΥΤΙΩΝ ΚΑΙ ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ Κ. ΚΕΦΑΛΑ

ΔΙΑΔΟΧΟΙ: ΑΔΕΛΦΟΙ Ι. ΚΕΦΑΛΑ

Προμηθευταί των μεγαλειτέρων εργοστασίων

Πλατεία Μητροπόλεως.—Αθήναι

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΤΟΣ Δ'. = ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 4 = = ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΑΡΙΘ. 9

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1928

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Ν. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΗΠΙ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΔΙΕΦΗΜΙΣΕΩΝ Θ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Έτησία	Δραχμαί 100	Τιμή έκαστου φύλλου διά τας 'Αθή-	
	Εξάμηνος	50	νας καὶ Πειραιᾶ	Δραχμαί 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	Έτησία	Φρ. χρ. 60	Διά τας ἐπαρχίας	6
	Εξάμηνος	25	Διά τὸ ἐξωτερικόν.	Φρ. χρ. 2

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑ ἢ ΜΗ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

|| Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ... ||

(Ίστορίες του Πολέμου και της Παλιάς Αθήνας. Έκδοση του «Ελληνικού Βιβλίου» με την εικόνα του συγγραφέα. Σελ. 80. Αθήνα 1928).

Ο πεζογράφος δεν είναι και ποιητής, αλλά ο ποιητής είναι και πεζογράφος. Ύστερ' από τον Παλαμά, ύστερ' από τον Δροσίνη, από τον Βάρναλη, κι' από λίγους άλλους ποιητές της γενιάς που ζούμε, ή αλήθεια αυτή έρχεται ν' αποδειχτεί άλλη μια φορά και με το νέο βιβλίο του Πάνου Ταγκόπουλου τίτλο. Είναι το τρίτο κατά σειρά πεζό έργο του ποιητή των «Δροσοσταλίδων», των «Λυρικών» και των «Γυρισμάτων στο Ήλιο». Και είναι το πρώτο πραγματικά πεζό που παρουσιάζει ή γέννηση πέννας του: Οι «Πρόζες» είναι ή δοκιμή του ποιητή, που ψάχνοντας να βρή τον εαυτό του, περπατάει στο έδαφος μην έχοντας ακόμη καθαρήν επίγνωση των φτερών που το 'δωκε ο Θεός, σαν το πρωτόγαλο από τη φωλιά πουλι' τα «Δουλοΐδια—έρωτες—ταξίδια» είναι το συνειδητό και περπατήμα στη γη του ποιητή, που, κουρασμένος από το φερούλισμά του μέσα στον κόσμο της ιδέας, του πόθου, της έλπιδας, του μακρινού αντιφαγγίσματος του ιδανικού, —κατεβαίνει και δρομίζει στη γη και ζει για λίγο με τα πράματα, χωρίς να πολυστέκεται και να πολυσταλάζει, μα το «Η ζωή που πέρασε» είναι το σταθερό περπατήμα του μέσ' από τα πράματα, ή προσχετικώτερη εξέταση της ζωής και της μόρας της, των στιγμών της που γεννούν μέσα μας αιωνιότητες λό-

πης, των ψεύτικων κοινωνικών νόμων που πλέκουν τη δυστυχία του ανθρώπου και τον απομακρύνουν από τον προορισμό που γι' αυτόν ήρθε στη γη, που τον κάνουν κτηνός, θηρίο, φονιά, σκλάβο και τον υποχρεώνουν σε έργα ξένα από τη σκέψη και το αίσθημά του. Στο έργο του αυτό ο Ταγκόπουλος μαζεύει τα φτερά του, ανειστέκεται στις πνοές που καταβαίνουν από τον ουρανό για να του τ' ανοίξουν και υποχρεώνει τον εαυτό του στην οδονηρή για τον ποιητή πεζοπορία μέσ' από την ασκή-μια της ζωής. Προχωρεί και παρατηρεί και εξετάζει, και υποφέρει γι' αυτό, και, υποφέροντας, θυμάται, και, θυμώντας, γελάει και κλαίει με κλάμα συγκρατημένο—αντικειμενικά (ο πεζογράφος), αφήνοντας που και που τη θεληματικά δεμένη φτερούγα του να κινήσει σε κάποια πνοή που τη χαϊδεύει και δείχνει έτσι και τη φυσική δύναμη, που, υποταγμένη, περιμένει το πρόσταγμα της τέχνης για να ελευθερωθεί. Τα δύο μέρη του βιβλίου «Το Πολέμου» και «Της παλιάς Αθήνας», χτισμένα μέσα στο πλαίσιο αυτό, δείχνουν πως ο ποιητής ξέρει πια να κυβερνάει τον εαυτό του έπος και όταν πρέπει στο πεζοστράτημά του. Η ελεγειακή πνοή που απλώνεται στις σαλίδες του κάνει το έπος του σαγηνευτικό· ή αλήθεια που τις σφραγίζει, φανερωμένη σε ζωντανές και ώραιόχρωμες εικόνες από τη φύση, τη ζωή και τις συνθήκες της, πείθει και υποτάζει ή ανθρωπιστική αντίληψη, που τ'ε στολίζει, τις φηλώνει ως το κοσμολογικό επίπεδο της εποχής μας. Ο ποιημένος ιδεαλιστής μεταπολεμικός πλατός άνθρωπος

ἀγκαλιάζεται στὸ διβλίον αὐτό, σὲ μιὰ χτυπητὴ ἀνείθεση, μὲ τὸν προπολεμικὸ περιωρισμένο καὶ σκλάβον ἀνθρώπο ἢ μὲ τὸν ἀνθρώπο τὸ φυσικὸ καὶ ἀπληροστο τὸν γιομάτο ξεγνοιασιά καὶ χαρὰ.

Ὅλες αὐτὲς οἱ γενικότητες ὑπάρχουν μέσα στὰ ἀσθμανὰ καὶ συνειθισμένα γεγονότα τῆς καθημερινῆς ἐμαδικῆς καὶ ἀτομικῆς ζωῆς ποῦ ζωγραφίζει ὁ συγγραφέας στὶς σελίδες του, ποῦ θάξιζε νὰ μιλήσει κανεὶς ἀναλυτικώτερα γι' αὐτὲς. Τὰ θέματά τους εἶναι συνειθισμένα καὶ κοντὰ σὲ κάθε ἀντίληψη. Μὴ τὸ θέμα εἶναι τὸ τελευταῖο ποῦ ἔχει νὰ ἐξετάσει ἡ Τέχνη; ὁ σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ ἐξετάσει τὸν τρόπο τῆς περιγραφῆς. Ὅταν τὸ θέμα γίνεται δραμητικὸν γιὰ τὸ πλατὺ πλάτος κάποιου ἰδανικοῦ, καὶ τὸ παραπεισμένο ἄγερο τοῦ δρόμου ἔχει ἀξία καλλιτεχνική.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ—ΜΙΛΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ

ΠΑΙΖΕ, ΣΕΡΕΤΗ, ΤΟ ΚΟΜΠΟΛΟΪ ΣΟΥ

Παίζε, καημένε Σερέτη, τὸ κομπολόι σου, παίζε!

Ἡ παλιὰ Ἀθήνα, ἡ συμμαζεμένη, ἡ νοικοκυρεμένη, δὲν ὑπάρχει πιά. Ἦρθε ἓνα κύμα μεγάλο, ἓνα κύμα φευρτουνασμένο καὶ τὴ σκέπασε καὶ μαρᾶθήκανε τὰ θασιλικά καὶ τὰ δυσμαρήνια τῆς, ξεραθήκανε κ' οἱ γαζίες στὶς ἀσβεστομένεσ ἀδελές. Τὰ Πυθαγόρικα κ' ἡ Νεάπολη, τὸ Ροδακίὸ κ' οἱ Ἀγιαπόττολοι, στὸ Κάστρο κοντὰ, πήρανε ἄλλη μορφή καὶ μήτε ποῦ χαίρεις τώρα καλὰ κ' ἂν περνᾷ τῆς Ἑπακταντῆς ἡ εἰκόνα. Πεῦναι ἡ παλιὰ ἡ Ἀρχοντοπούλα ποῦ τὴν ἔφρανε μὲ ροδόσταμο καὶ μὲ τριαντάφυλλα κληῖθος!

Παίζε, καημένε Σερέτη, τὸ κομπολόι σου, παίζε! Μήπως κ' ἐσὺ δὲν ἄλλαξες καὶ δὲν πήρες μιὰν ἄλλη μορφή; Πεῦναι οἱ παλληκαριές καὶ τὰ τσαλίμια σου στὸν πετροπόλεμο, πεῦναι τὰ σύνεργά σου—δίχτυα καὶ ξόδεργες, καὶ κατατζέδες καὶ δόκανα—γιὰ νὰ πιᾶσαις πουλιὰ; Τώρα, πῶς μοῦ θυμίζεις τὸ γερασμένο γκαμηλιέρη ποῦ ἔκανες τίς Ἀποκρήδες, μπαγιατισμένους μὲ φουῖμο καὶ μὲ τὸ τουμπερλέκι στὰ χέρια:

«Μπαμπανί, μπαμπανί,
Σόνι καταγκέλ . . .»

Πάει καὶ τὸ τραγοῦδι τ' ἀποκρηάτικο, πᾶνε κ' οἱ ὄφρατες καντάδες στὰ φεγγαρολουσμένα σοκάκια καὶ στ' ἀπόμερα καπελαῖά.

Ἄλλαξες κ' ἐσὺ, καημένε Σερέτη, ἄλλαξες.

Παίζε, τὸ κομπολόι σου, παίζε!

Κάθε κομπάνι, κάθε χάντρα ποῦ κυλάει, καὶ

σάν ἓνα δάκρι τὸ νοιώθω νὰ πέφτει στὴν ἀδειανὴ πλάκα, στὴ ρημωσμένη γωνιά. Ἐβαστε ἄλλοτε νέοι κ' ἐμεῖς, ζήσαμε τάχατε τότε κ' ἐμεῖς ὀμορφὰ χρόνια, νοικοκυρεμένους καιρούς; Κόψιμε σταφύλια ἀπὸ τοῦ κουτασοπύρου τὴ θεριεμένη κληματαριά, σιᾶσαμε μαχαίρι ἀπὸ ξύλο, τὴν ψεύτικη χλόπα, φουμάραμα τριαντάφυλλο, φιλοκομμένο κενό; Κι' ἀδειάσαμε, πὲς μου, ἀδειάσαμε στὰ χορῖσια τίς τσέπες μας, καὶ βελαντώσαμε ἀπὸ μεράκι ἐρωτικὸ, μέρες καὶ νύχτες;

Σάν ψέμματα μοῦ φαίνονται ἔλα, σάν παραμυθίαι ἀλαργεμένοι καιροί!

Φαρμάκι τὸ κρασί ποῦ πίνεις καὶ σὲ πίνει ἀδέσποτ. Ψεύτης ἡ πλάση. Ψεύτης ὁ κόσμος, μαγαρισμένος ντουνιαῖς. Λαγγεύει τὸ μάτι σου νὰ τρακάρει ἓναν δάσκη στὸ δρόμο, λαχταρᾷ ἡ ψυχὴ σου γιὰ μιὰ κουβέντα στρωτῆ, λιώνει τὸ εἶναι σου γιὰ ἓνα παλιὸ λησμονημένο τραγοῦδι:

«Ἀσπροι ἔναι οἱ δρόμοι ἀπὸ τὸ χιόνι
Κ' ἐν τούτοις βλέπεις πῶς προχωρᾷ. . .»

Καὶ τώρα, τώρα; Ἀπάνω ρε καὶ νὰ μὴν κυλάνει κανένας. Κλώτσα τὴ μπάλλα τώρα, Σερέτη, κ' ἄσε τὴ σβουρηχτή σου σφεντόνα γιὰ ζουναὶ στὴ μέση σου. Καὶ μὴν ξηγιέσαι σπαθὶ οὔτε γιὰ γκόμινες, οὔτε γιὰ καιγνίδι καὶ μαῦρο:

«Βράσε ρόζι, βράσε ρόζι,
Κι' ἄσ' τὸ μάγκα νὰ σφουρίζει. . .»

Κρόδε κουβέντες καὶ μάζευε λόγια. Ψεύτης ἡ πλάση, ἄλλαξε ὁ κόσμος, ἦρθανε δισεχτοὶ χρόνοι, μαῦροι καιροί.

Δὲν τ' ἄκουσες τὸ κύμα ποῦ μουγγρίζει καὶ θράζει; Δὲν τὸ νοιώθεις τὸ κάτι ποῦ ἀναποδογυρίζει τὴ σφαῖρα; Μήπως κ' ἐσὺ δὲν ἄλλάζεις καὶ παίρνεις μιὰν ἄλλη μορφή;

Ἄι καημένε, κατακημένα Σερέτη! Χρόνια στὸ κουρμπέτι, χρόνια, κ' ἀπὸ καζάνι, οὔτε λέξη! Ὅθ' δουλέψει μαντηλάκι στὴ γύρα σάν σφαλισεὶς τὰ μάτια.

Παίζε, καημένε Σερέτη, τὸ κομπολόι σου, παίζε!

(Δ)βρη 1927)

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΠΙΟ

Ἄνυψωνεν ἡ φοινικιά τὸ ἴσιο ἀναστημά της, μὰ ὁ γεροπλάτανος σκεβρὸς δοκίβε πρὸς τὴ γῆ, κ' ἀνάσφρος ἐφύσαγε ἀπ' τὰ περβόλια ὁ μπάτης, τοῦ ὄνειρου μας λεκνίζοντας τὴν ἡρεμὴ ζωή.

Οἱ ἐργάτες ἐκατόβαιναν μέσ' ἀπ' τὰ μονοκάτια, κ' ὁ ὄπνος ἀπαλόπαιζε στὰ κουρασμένα μάτια κ' ἀπὸ ἓνα ἔζαμι ἀργὰ ὁ κανὸς, σάν ἀπὸ θυμια- ἔλεγχος πῶς θυμιάτιζε τὸν ἡλιοποῦ εἶχε γέρει. Ἰτῆρ

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΛΥΡΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΟΥΓΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

ΕΥΛΑΒΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Μαρτυρικὲ τὸ θάμα σου στάθηκε τόσο καθαρὸ,
Ποῦ σὰ σὲ κύκλο λαμπερὸ πλέει ἡ ψυχὴ μου, ἀλλ' ὅμως
Πλανιέμαι μὲς στοὺς Τάφους σου, κ' ἐκεῖθε νάβγω δὲν μπορῶ,
Χωρὶς νὰ μοῦ εἶνε ὁ γυρισμὸς, σκοτεινιασμένος δρόμος.

Τῆς φαντασίας σου τὰ φτερά μαῦρα, καὶ πέφτει ὁ κεραυνὸς
Τοῦ στίχου σου σὰ σὲ γκρεμοὺς ποῦ τοὺς φωτίζει πλέρια,
Σὰ σὲ ροδῶνες οἱ ἀστραπές, ποῦ λές κιάνοιγεται ὁ οὐρανὸς
Μὲ ἀμέτρητα λουλούδια του, τ' ἀμάραντά του ἀστέρια.

Πικρότερα δὲν ἔσταξε πόνος ἀπ' ἀνθρώπου ψυχῆ,
Χτύπος νάκουστικῆς καρδιάς τόσο τυραγνισμένης,
Καὶ τοῦ ρυθμοῦ σου ὁ γλυκασμὸς, ποῦ πέφτει σὰ χρυσὴ βροχή,
Τὸν ἔρωτα ὅταν προσκαλεῖς κιἀπόκριση ἀναμένεις!

Κ' ἐνῶ τὴ λύρα ἔται κρατᾷς, μὲ τὸ γυμνὸ πάλι σπαθί,
Πετώντας τὴν ζωπίσω σου, σάν περιττὸ ἓνα βάρος,
Σὲ ἀγῶνα ἡρωϊκὸν ὁρμάς, κάθε φορὰ ποῦ θὰ σταθεῖ
Στὸ χρέος σου ἀντιμέτωπος ὁ ζηλοφτόνος Χάρος.

Κι' ἂν ἦτανε τῆς τύχης μας νὰ σὲ σημάδευεν ἐκεῖ,
Ποῦ δρᾶμα ζωῆς σπαραχτικῆς θὰ χάνονταν μ' ἐσένα,
Καὶ πόσοι κόσμοι θάσβυναν, ποῦ τὴν λάμπουν μαγικοί,
Τὶ θεῖα τραγοῦδια, ἀνείπωτα, μὲ τὸ αἶμα σου γραμμένα!

Στὸ πλάι τοῦ Δάντη ὁ τάφος σου ἡ ἀντεκδικήτρα εἶν' ὀφειλή
Καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας ὁ θάνατος ἀξίζει,
Σάν τύχει, πάρωρα, κανεὶς μεγάλος νὰ τὸν προκαλεῖ,
Κ' ἐκεῖνος τὸν σεβάζεται καὶ μήτε τὸν ἀγγίζει!..

* *

Ὁ στίχος μου περήφανα σὲ χαιρετᾷ ὁ εὐλαβικὸς,
Στὴ Γλώσσα τῆς γεννήτρας σου τῆς γῆς ποῦ λαχταροῦσες,
Ποῦ Ἰταλικά ἂν τὴ δόξασε ὁ παιᾶνας σου ὁ Πινδαρικὸς,
Μὲ τάνθια ὅλα τῆς Ζάκυνθος τὸν στόλιζαν οἱ Μοῦσες.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΠΩΣ ΚΡΙΝΟΥΜΕ

Στην Ελλάδα κρίνουμε ελοι άράδα, docti in-

Μιάν αλήθεια αναμφισβήτητη μου έγραφε ο κ. Α. Παπαδήμας, όταν διάβασε τις λογοτεχνικές μελετεστέλες μου για τη «Νέα μας ποίηση»

Κ' ή άφετηρία μας, όταν κρίνουμε, μιá πάν-τα: Σπανιώτατα, να έξυψώσουμε κάποιον φίλο μας «μέχρι τρίτου ούρανού» συνηθέστατα, να κατηγορήσουμε τον άλλο, να τον σωριάσουμε έρείπιο κατάγης, να τον ποδοπατήσουμε στο λαμό.

Μερικοί αυτοδοκηστήκαμε άπαρηγτές, κι' άνοψάσαμε την άρνηση για σημαία μας. Μά πόσο άστέγαστα παρμένη και πόσο παρεξηγημένη είναι ή λέξη! Όταν είμαι άρνητής, όταν άρνιέμαι θάπτη πώς τραδιέμαι μακριά από τάν τικείμενο που έχω μπροστά μου, δε στέργω να το έρευνήσω, δε θέλω να το αναλύσω, δεν καταδέχομαι νό το κρίνω.

Οι υπερκριτικοί συνεχίζουν την παλιά φυλετική ψυχική άρρώστια, που κλόνισε τα θεμέλια του Έθνους και που άρχισε με τους λογοκόπους σοφιστές και τα «μειρακύλλια, τους τέχνης λωθητάς» του Άριστοφάνη και πέρασε στους άκαρπους φανατικούς συζητητές δογματικών άοριστιών και θεολογικών νεφελωμάτων του Βυζαντίου, για να καταλήξη στους στείρους

μικροσχολιαστές και μικρογραμματολόγους της Άλεξανδρινής έποχής. Τότε λείπει, μ' όλη την επίπλαστη τυχόν πολυγλωσσία τους, κι' ή δύναμη να αναγνωρίσουν την αληθινή Όμορφιά, σ' όποιο Τέχνης έργο τη συναντούν, κι' ή γενναιοφυχία να την έγκωμιάσουν. Μηδενιστές της Τέχνης.

Τό πιο νόστιμο: Προβάλλουν συχνά των εθνικών παραδόσεων άπόστολοι, της δημοτικής ύπερμαχοί, φίλοι της έρευνας της λαϊκής ψυχής, των φυλετικών χαρακτηριστικών μας υποστηρικτές και μ' όλη αυτά είναι ξενόπληκτοι μιμητές και περιφρονοθν κάθε τι που παρουσιάζει δικά μας χρώματα και πολεμούν τους πρωταγωνιστές του δημοτικισμού και σβόνοντας με μιá μονοκοντυλιά όλη σχεδόν τη νεοελλ. λογοτεχνία εύχαριστιούνται να αναμασούν ξένες ιδέες και να αντιγράφουν ξένα έργα, Άλλοπρόσκαλλοι. Ένθ δαίχνουν κατευθύνσεις δεξιές, άξαρνα χωρίς άφορμή, άριστερίζουν. Ένθ έκθειάζουν και θέλουν να στηρίζομαστε στη δική μας τωρινή πραγματικότητα, άρνιούνται την ύπαρξη νεοελλ. πολιτισμού, που κυριώτατη έκδήλωσή του είναι ή νεοελλ. λογοτεχνία.

Συστήνουν στους άλλους άύστηρή άδοκρητική που χωρίς αήτην — είναι πολύ σωστό — αληθινός καλλιτέχνης δεν μπορεί να έννοηθή μ' άστέ τον έαυτό τους δεν την επιδύλλουν. «Μη ποιείτε ά ποιούμεν, ποιείτε ά λέγομεν». Ο άφιλοσόφητος όίος ού βιωτός» για τους άλλους, για τους υπερκριτικούς μας όμως πέρα και πέρα βιωτός. Καμώματα που μπορούν να γίνονται κάτω από τον Άστικόν ούρανό κι' σε μιάν έποχή παραγμένη, σαν την τωρινή.

Παρουσιάζονται του Έθνους «σκεύη έκλογής» και κατασκευασμένοι κάθε τι εθνικό. Αναγνωρισμένους παγκόσμια πιά λογοτέχνες μας τους κηρύσσουν τίποτα περισσότερο τίποτα λιγώτερο παλιάτσους και Πτωχοπροδρόμους. Κ' είρωνεύονται μάλιστα ξένους άξίας κριτικούς, που καταδέχονται να καταγίνωνται με... χιμαλίζηλα νεοελλ. λογοτεχνήματα...

Θέλουν να περνούν για άνοιχτομάτηδες και δεν βλέπουν τι κάνουν τάλλα Έθνη. Ίδρύουν αυτά Άκαδημίες (όπως στην Ίταλία τελευταία) όχι μονάχα «για να ζωπορήσουν, κατευθύνουν και συναρμονίσουν τη διανοητική του Έθνους κίνηση προς την επιστήμη, τα γράμματα και την τέχνη σύμφωνα με τον εθνικό χαρακτήρα και τις παραδόσεις και το πνεύμα της φυλής, μα και να συντελέσουν στη διάδοση κι' επίδρασή τους έξω από τα σύνορα του Κράτους» Και για το σκοπόν αυτό διαθέτουν άφθονα ήθικά κι' υλικά μέσα. Έμεις όμως όχι χρηματική μα όβτε ήθική ύποστήριξη δεν έννοούμε να σταλαματίσουμε στους φτωχούς, τους μέρτυρες διανοητές μας. Κάποια κατάρα μας φτάρει. Μά, θά πουν, αυτά γίνονται στα μεγάλα κράτη. Να κι' από τα μικρά ένα μαθηματάκι. Ο κ. Στοιγιάννης γράφοντας στην «Πρωία» τις έντυπώσεις

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΜΑΣ

Ο θεατρικός συγγραφέας κ. Βασ. Ήλιάδης μεταξό άλλων που αναφέρει σε μιá έκτενη κριτική του περί της «Όργης του δάσους», του πρώτου ιδεολογικού δράματος του κ. Ροδά, που εκπαίχθηκε με τόση επιτυχία το καλοκαίρι στο θέατρο Κοκοπούλη, γράφει τά εξής:

«Ο κ. Ροδάς ξεφεύγοντας από το διάγραμμα των άλλων ελληνικών έργων με τις κοινότητες ύποθέσεις και με τις τετριμμένες ψυχολογικές καταστάσεις έπής ως βάσιν του έργου του μίαν πάλην ιδεών. Η ύπόθεσις παρμένη από μιá πραγματικότητα που την αντιμετωπίζουμε τόσον συχνά διδει μιάν θεατρικήν θέσιν που την αναπτύσσει ο συγγραφέας με όλα τα μέσα και με γνώσιν της ξαφής και της πραγματικής τέχνης. . . . Έκτός τούτων, ο κ. Ροδάς είναι και ο γλαφυρός συγγραφέας των «Άμαρτωλών» καθώς είναι επίσης και ο φωτισμένος ανταποκριτής του «Έλ. Βήματος» που τελευταία μας διδει τόσες ένδιαφέρουσες πληροφορίες από την Μακεδονία. Ο α' τόμος του σοβαρού καθ' όλα έργου του «Πώς βλέπω την Ελλάδα» έχαιρεσίσθη απ' όλους ως άπασχη γενικότερα μελέτης του τόπου μας.

του τη μετακολεμική Βουλγαρία μας πληροφόρησε πώς: «Οι Βούλγαροι δεν διστάζουν να διακηρύξουν άξιους μελέτης συγγραφείς, που μόλις έχουν ντεμπούταρει στο φιλολογικό στίδιο. Σ' ένα γαλλικό βιβλιαράκι περί της Βουλγαρικής πνευματικής κινήσεως, έκδοθέν πέρυσι, είδα να γίνεται λόγος, επαινετικώτατος δηλ. λόγος, για κάποιους νεαρούς ποιητές, που μόλις είχαν δημοσιεύσει τα πρωτόλειά τους, όχι και σπουδαία πράγματα, στην επιθεώρησιν Ζλάτορογ, τον περασμένο χρόνο».

Βέβαια δεν είμ' έγώ έκείνος που θά σύτταινα τά ίδια ακριβώς που γίνονται στη Βουλγαρία, να γίνονται και σ' έμάς. Γιατί νομίζω δέλεθρια για την προαγωγή της τέχνης τον εύκολο έπαινο, τα φτηνά εγκώμια, τανάξια άναστολώματα, τους μωρούς θαυμασμούς. Μά ελευθρότερες κίστεύω των υπερκριτικών τις συστηματικές δολοφονικές εκθέσεις, των άρνητών τη στείρα άρνηση.

N. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ Π ΜΕ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΑ

(Συνέχεια από το Β

Τό βράδυ μόνος καθισμέ
βάτι μου έκλαψα... "Όσοι κλ
μόνοι μέσα σέ μιιά κάμαρα γ
τό ξέρετε αυτό τό κλάμα, αί
είναι κομμάτια ψυχής και κ
και πνευμόνων λυωμένα πά
ρά του καινού και νοιώθει
φάτι και τό στήθος του ν' ά
φρώνη νά μπορούσε κανέν
ν' αναλυθούν όλα μέσα του
δάκρυα ποτάμι. Δάκρυα! α
"Έτσι λοιπόν πέθανε ό
πού είχε τόσον έλπίση στην
ού, που περιέμενε κάποια
τόσους κόπους και τά βρά
ζωή.

"Έτσι λοιπόν μπορεί νά
σον άδικημένος με όλες του
πόθους ανακλήρωτους!

Δέν ξέρω γιατί δέν ήδη
πώς πέθανε ό πατέρας μοι
αυτό, και όμως μιιά τρ
μού καρφόθηκε πώς μπορεί
λάθος με τό τηλεγράφημα
ναί ό άνθρωπος ζητά νά π
τρσλλη και παράξενη έλπίδα
καιτό γύρσα στό σπίτι το
άντικρυσα τή μάνα μου,
χαμόγελό της μου ένίσχυσε
πίδα. Δέν είπα τίποτε. Κάθ
τραπέζη ή έλπίδα και
τραπέζι είδα ένα πιάτο με
σίαιζε τό Πάσχα, παρ' όλίγ
λοιπόν δέν πέθανε ό πατέ
αυτά τό λόγια άκούστηκαν
νος ό μακαρίτης ό πατέρας

Κανέννας δέν κατάλαβε
πέθανε τή στιγμή εκείνη μι
για δεύτερη φορά.

* *

Μιά μέρα έμεινα, κι' έφυγα πάλι μ' ένα με
γάλο άσπρο βαπόρι που δέν ήταν και τόσο βέ
βαιο άν θα έφθανε στον προορισμό του, γιατί
ήταν πόλεμος και τά βαπόρια τά πετούσαν στον
έέρα οι έχθροί ήταν περίεργο αυτό τό ταξείδι
που οι κουβέντες έπαιρναν ένα τόνο λυπητερό,
γιατί τώρα όλα ήταν πεύδ άβέβαια άπ' ότι είνε
συνήθως τά πράγματα της ζωής. Όταν θέλαμε
νά πούμε για κάποιον που θα κάναμε άν θα φθά
ναμε, για κάποιον που θα ίδούμε, γελούσαμε

εϋθυμα τάχα ή εϋθυμία όμως εκείνη είχε κάτι

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

«...Σάββατο πρωί ύποδοχή τού Παλαμά στο σιδηρο
δρομικό σταθμό της Θεσσαλονίκης. Λόγοι και αντί
λογοι, χειραφίτι και χειροφιλήματα των θαυμαστών,
έπισκέψεις φίλων σκέ σαλόνη τού «Μεττεράνιαν», με
τάβασε υπό μέγαρο της δημοχίας, ανακήρυξες έπι
τίμου πολίτου Θεσσαλονίκης, έντειχιμος της πλακός
στό δρόμο «Καστής Παλαμάς», γέυμα και συζητή
σεις φιλολογικά...

«Τήν Κυριακή τό πρωί διάλεξη στό θέατρο Διονύ
σια με άληθινή ύπερσυγκέντρωση στην πλαταία, τό
θεωρείται και τό υπερβών. Ήκουσε όλους τους πανηγυ
ρικούς, τό θέατρο έσείσθη από τά χειροκροτήματα με
τήν προσφώνηση και τον ένθουσιώδη λόγο τού κα
θηγητού κ. Βέη. έδέχθη με βαθειά συγκίνηση τήν
δάφνη των φοιτητών και φοιτητριών τού πανεπιστη
μιου Θεσσαλονίκης και όταν έσεχέρησε νά ευχαρι
στήτη τον λαόν τό λόγια του μόλις ήκούοντο στό
πρώτο καθίσματα της πλατείας...

«Μετά τό τέλος τού χαιρετισμού του τό πλήθος τον
παρέσυσε προς τήν λεωφόρο Τσιμισκή όπου άσθορμή
τως έσχηματίσθη διαδήλωση κι' έτσι ό ποιητής για
πρώτη φορά στό ζωή του έπέγρασε από τους δρόμους
ός άρχηγός τού λαού με τήν ποιητική του σημαία.

«Τήν Κυριακή τό άπόγευμα άληθινήκοσμοπλημμύ
ρα στό μικρασιατική λέσχη όπου επί παρουσία τού
γενικού διοικητού κ. Καλεούρα, τού στρατηγού κ.
Σταυριανπούλου, των προέδρων Σερβίας και Ίτα
λίας άπηγγέλθησαν ποιήματά του και ιδιαίτερος τό
περίφημα «Γιαννιώτικα, Σμυρνιώτικα, μακρόσυρτα,
λυπητερά τραγούδια...»

«Και ή τελευταία ήμέρα έπέγρασε με συγκινητικές
ύποδοχές των λειτουργών της μέση; έπκαι δεύσεως
έπισκέψεις στό σχολείο, με άπόχαιρετισμούς, χειρα
φίτες και άδιάκοπα χειροφιλήματα. Τήν Δευτέρα τό
βράδυ ή έπιτροπή τον άπεχαιρέτησε στό σιδηροδρο
μικό σταθμό κι' έξέφρασε τήν εδγνωμοσύνην τού λαού
της Θεσσαλονίκης για τήν τιμή που της έκαμε νάρθη
στον πανηγυρισμό της πενηνταετηρίδος του...»

(Από τό «Ελεύθερον Βήμα» 23-ΧΙ(27)

"Ένα πολιτισμένο χωριουδάκι της Άττικής,
τό χαριτωμένο Μαρούσι, έδωσε τό καλοκαίρι
που μάς πέρασε τό σύνθημα τού έντονότερου
γιορτασμού της Πεννηνταετηρίδας τού Παλαμά
στην Ελλάδα. Καί στό σύνθημα αυτό, άπάντη
σε άμέσως ή δεύτερη πρωτεύουσα τού Έλληνι
κού κράτους, ή Θεσσαλονίκη, με τους άγνους έ
κει πέρα κατοίκους της, με τίς άρχές και τό Πα
νεπιστήμιό της, που, άν τό λερώνει σήμερα έ
νας άνάξιος καθηγητής στην έδρα της Νεοελλη
νικής Φιλολογίας, τό εξαγνίζει όμως ό φοιτητι
κός κόσμος, που, μετά τή διάλεξη τού καθηγη
τή, κ. Ν. Βέη, έδωσε κλωνάρι άμέτρικτο άέρνης

στον ποιητή των «Βιωμών».

"Ό,τι έγινε στη Θεσσαλονίκη, τις τρεις μέρες
του Δ' έρη, που κράτησαν οι γιορτές, είνανε ή
δίκαια πληρωμή ενός φόρου εδγνωμοσύνης προς
τον ποιητή Παλαμά, που με τό τεράστιο έργο
του ανυψώνει στό έλέμματα και στην κρίση
των ξένων τή μικρή μας Ελλάδα. Οι γιορτές
αυτές, για μάς τούλάχιστον που νομίζουμε ότι
έχουμε νοιώσει τήν ήθική σημασία τού μεγαλει
τερου νεοελληνικού δημιουργήματος, μεγαλείτε
ρου έν συγκρίσει προς τ' άλλα και στην πιο μι
κρή του εκδήλωση, παίρνουνε τήν όψη μιας Ιε
ροταπεισίας στό γύρο ενός βωμού που έρθάνε
ται πάναγνος μες στην καρδιά της Ελλάδας.
Κι' όταν πρό καιρού λέγαμε πως ήμεις, οι δυό
τρείς ή και περισσότεροι παλαιοί θαυμαστές τού
Παλαμά, με τήν πράξη και με τό λόγο σχημα
τίσαμε τον πυρήνα μιας άγνης καθ' έλα Παλα
μολατρίας (και όγήκανε να μάς ερωτευθώμενε
γι' αυτό μερικοί τζουτζέδες των Γραμμάτων!)
δέν εμασσε και τόσο μακριά από τήν πραγμα
τικότητα, που σήμερα της δίνει σάρκα μες Θε
σσαλονίκη κι' έρχεται να της φορέσει τό στεφάνι
της νίκης ή Άθήνα ή ζαφειρόπετρα στις γής τό
δαχτυλίδι.

Γιατί μαθαίνουμε πώς; τό Έθνικό μας Πνε
πιστήμιο, που τό ύπηρετήσε ό ποιητής και άν
ένας μεγαλόπνοος ραψώδης σε κάθε έπίσημη τε
λετή του και άν έννας άπλοούσιαιος έργάτης
τριάντα μετρημένα χρόνια, (από τό 1897 ίσαμε
τή στιγμή αυτή που άπήρε τήν τιμητική σύν
ταξή του), ανάλαβε αυτό τήν πρωτεβουλία και
τήν οργάνωση τού γιορτασμού της Πεννηντα
ετηρίδας τού Παλαμά στην Άθήνα. Κ' έτσι μετά
τήν Τρίπολη, τό Μαρούσι και τή Θεσσαλονίκη,
τό Κέντρο αυτή τή φορά—κι' ίτως μετά άπ' αυτό
τό ή Πάτρα που γεννήθηκε ό ποιητής και τό
Μεσολόγγι που τό χλιετραγούδησε—θα κατα
θέσει τή σμύρνα και τό λίβανο τού θυμασμού
στην άνώτερη διάνοια που είδε ό Έλληνισμός
από τό 1821 κι' έδώθε.

Π.Τ.

Καλλιτεχνική Κίνηση

"Η γνωστή μας καλλιτέχνες τού τραγουδιού κ.
Σοφία Κενταύρου - Οικονομίδου, παρατητήθηκε
από καθηγήτρια τού Έλληνικού Ωδείου και
ίδρυσε μιάν ιδιαίτερη σχολή τού τραγουδιού
στό σπίτι της, όδός Γ' Σεπτεμβρίου 89, όπου
έκτός από τό τραγούδι θα διδάσκονται και κάθε
τί σχετιζόμενο με τον κλάδο αυτό της μουσικής
τέχνης: δηλαδή λυρική έρμηνησία, με άνάλυση
αισθητική έλοκλήρων μελοδραμάτων καθώς και
ή ιστορία τού Μελοδράματος. Στά μαθήματα
αυτά θα μπορούν νά λάβουν μέρος και τελειό
φοίτοι τού τραγουδιού, που θέλουν νά πλουτί
σουν τό ρεπερτόριό τους ή νά προετοιμαστούν
για τή λυρική σκηνή.

Κατω στ' Αη Γιαννιού τον κάμπο στού γιαιού τ' έμ.
[μουδάεό,
—"Ω, ψυχή μου, τό θυμάσαι τ' όμορφο ξοκλήσι;
Μαμαροχύτες Νεράιδες, μιιά φορά κι' έναν καιρό,
τρέχαν στό γλυκό νερό, για τήν πόση.

Και καληώρα, άν και τώρα, σάμπρωμα τού δειλινοϋ,
κι από ρόδα κι από γιούλια φύλλα είχαν μαδήσει,
σκόρπια φύλλα είχαν γιομίσει τό θεμέλια τούρανοϋ,
στις κορφοϋλες τού βουνού: κει στην Δύση.

Τι χαρές και δροσογέλια, τί φωνές και τί γιορτή,
στ' Αη Γιαννιού τό ρημοκλήσι. Πάνω στην πεσόλα
τραγουδούσε μιιά μικρούλα ξαπλωμένη άναγυρη,
*Κάτω στό γιαιό κοντή... Νεραγτζούλα...»
N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ - ΛΑΥΡΑΣ

ΤΙ ΚΑΜΟΥΝ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ;

Τίποτε σχεδόν, αν εξαίρεση κανείς την α-
ξέπαινη φιλοτιμία που είχε η Διεύθυνση του
Θεάτρου «'Απόλλων» ν' ανεβάσει «Τὸν ἄνθρωπο
που ἀλλάζει κεφάλια» τοῦ Πελλερὲν, ἔργον ἐμ-
πνευσμένο ἀπὸ τὸν πόθο πρὸς ἀναζήτηση τοῦ
καινούργιου, ἀπὸ τὸν πόθο τοῦ ξεπετάγματος
πρὸς κάτι ποῦ μᾶς χαμογελά μὲ πού στέκει ἀ-
κόμη πολὺ μακριά. Τὸ ἔργον παλῶθηκε πραγ-
ματικῶς μὲ ἀξέπαινη ἐπιμέλεια.

Λόγος γίνεται περὶ Ἐθνικοῦ Θεάτρου καὶ
Μελοδράματος, ἐν τούτοις οὐδαίς φόβος διέρ-
χεται νὰ συμβῆ τίποτε καθ' ὅσον ἡ κριτικὴ γίνε-
ται μετὰ ἀνθρώπων ποῦ οὔτε ἀγαποῦν τὸ Θεά-
τρον ἄλλ' οὔτε καὶ γνωρίζουν τί ἐστὶ: Θ ε ἄ
τ ρ ο ν.

ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Νεοελληνικά Γράμματα», Μηνιαίο λογο-
τεχνικὸ περιοδικό. Διευθυντὴς Γιάννης Μουρέλλος.
Ἡράκλειο Κρήτης. Στὰ 13 καὶ 14 διπλὸ τεύχος δη-
μοσιεύεται ἓνα χαρακτηριστικὸ διήγημα τοῦ Βελ.
Φρέζερ: «Οἱ τέσσερις Μαστόροι», ἀπὸ τῆς «Π ρ ο-
λ ε τ τ α κ ἔ ς Τ ε α γ ω δ ἱ ε ς», ποῦ μὲ χαρὰ
μυθᾶνουμε διὰ πρόκειται σύντομα νὰ ἐκδοθῶναι καὶ
σὲ βιβλίον, νέο διήγημα τοῦ Γιάννη Μουρέλλου: ἡ
«Τατιάνα Ἰβάνοβνα Κάσιν», ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ
θλιβερὴ ἐπιδρομὴ τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ στὴ Ρωσία,
τρεις σκηνῆς ἀπὸ τὴν Τούρκικη σκλαβιά τοῦ Λευ-
τέρη Ἀλεξίου, κριτικὸ σημεῖωμα τοῦ Ἀντώνη Για-
λούρη γιὰ τὸν Ἑλληνα προσωπογράφου Χ. Σανθό-
πουλο, ἀρθρα τῶν Θ. Βληβιδῆ καὶ Δ. Κυριακοῦ
καὶ ποιήματα τῶν Σ. Σάκη, Πάνου Ταγκοπούλου,
Μιχ. Πετρίδη, Μιχ. Ἀναστασίου, Θρ. Σταυράκη καὶ
Μήτσου Παπανικολάου. Τὰ «Νεοελληνικά Γράμμα-
τα», συνεχίζουν τὸ λαμπρὸ δρόμον ποῦ χαράξαν
ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἄξια κάθε προσοχῆς καὶ ἀγάπης ἀπὸ
ὅλους τοὺς διανοομένους μας.

«Νέα Ἔστια», Διευθυντὴς Γρηγόριος Ξενό-
πουλος. 15 Ἀβριίου 1927. Τεύχος 22-24, δρχ. 44.
Στὸ πολυσέλιδο αὐτὸ τεύχος δημοσιεύεται ὅλη ἐπι-
καιρῶς μὲ τὰ Χριστούγεννα καὶ ἀρκετὲς καλλιτεχνι-
κῆς εἰκόνας, ἐκτὸς κειμένων. Ἐχωρίζουμε εἰς δι-
ήγημα τοῦ κ. Γ. Ἀθάνου, τὰ «Χριστούγεν-
νιὰ τῆς τσ α ρ ο ὄ χ τ α», ποῦ εἶναι τὸ καλύτε-
ρο ἀπ' ὅσα φανήσαν αὐτὲς τῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς
σπῆρας τοῦ καθημερινοῦ καὶ τοῦ περιοδικοῦ τύπου.
Μᾶς ἐναίμαρτε σὶς νοῦ, μὲ τὴν δραστιὰ καὶ τὴν ἀπλό-
τητά του, τῆς ἀθάνατης Ἱστορίας τοῦ Γιάννου Ἐλα-
χίτη, ποῦ καλὸ ἔδειξε ὁ κ. Βλαχογιάννης νὰ τῆς
ἐναύβασε σὲ βιβλίον. Στὸ ἴδιον τεύχος ἐμφανίζον-
ται καὶ δύο νέοι ποιητὰ τῆς Π ρ ω τ ο κ ο ρ ε ἱ-
ας, οἱ Μαρῖνος Σιγούρος καὶ Ζαχαρίας Παπαντω-
νίου, ποῦ δίνουν ἀρκετὰς ἐπιπέδους γιὰ τὸ μέλλον.
Ἀστυχῶς λείπουν ἀπὸ τὸ Χριστουγεννιάτικο τὰ...
ἐμπειριστικὰ σημεῖωματα τοῦ νεοῦ κριτοῦ
Μιχ. Στασινοπούλου, ποῦ δίνουν μιά τῶσο... πλή-

ρη εἰκόνα τῆς φιλολογικῆς μας ζωῆς!
«Ελληνικά Γράμματα», Δεκαπενθήμερο πε-
ριοδικό. Χρόνος Β. 16 Ἀβριίου 1927—1 Ἰανουαρίου
1928. Γραφεῖα ἐδὸς Χαρίσης 8 Ἀθήνα. Ἡ κακοπι-
στία, ἡ ἐμπόθεια καὶ ἡ ἀσυνέπεια οὐ γινάσκουνε σὶς διπλὸ
δωδεκαήμερον τεύχος, ὅπως δὲ καὶ σὶς προηγούμενα.
Τὰ φιλολογικὰ κειμήλια, καθυστέρημένα καὶ ἀποτυχη-
μένα σὲ κάθε δημιουργικὴ ἐκδήλωση, ἀλλοτρίως πα-
ρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Μεγάλου Ἀρνητῆ-Δημιουργοῦ Γιάν-
νη Ἀποστολάκη, κρινόντας τάχα μὲ... αὐστηρότη-
τα κάθε πνευματικὴ προσπάθεια τοῦ τόκου μας.
Ἔνα; μάλιστα πρώην δασκάλος τῆς Γαλλικῆς,
ποῦ μᾶς παρουσιάζεται σήμερον καὶ ὡς κολυμβητὴς
ἐμβριθεύσεως κριτικῆς τοῦ Πεζοῦ καὶ τοῦ Ἐπιπέδου
Λόγου, τῆς Μουσικῆς καὶ τῆς Ζωγραφικῆς Τέχνης,
ἀνοητολογεῖ φαιδρότατα ἐκάνω σὲ διάφορα τεχνικὰ
ζητήματα, ἀνίκανος νὰ μπεῖ σὲ νόημα καὶ τῆς ἀ-
πλοῦς τῆς ἐννοίας, πολὺ δὲ περισσώτερον τοῦ κόσμου
ποῦ μᾶς ἐμφανίζει κάθε ἡλιθιὸς ποιητὴς καὶ πεζο-
γράφος. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ὁ κακοπισμὸς τοῦ κάθε ἀν-
στηροκριτικιστοῦ καίγει διαστάσεις, ἂν μπορεῖτε ἰ-
λαθῆ νὰ πᾶρει ἐκπληκτικὸς εἶναι ὅσον θίγεται «τὸ σε-
πτὸν καὶ τεταρτημένον πρόσωπον τοῦ Μεγάλου Ὀ-
δηγοῦ καὶ Σοφοῦ Διδασκάλου». Ὁ Παναγιωτικὸς γι-
ορτασμός τῶν Πεντητάκτων τοῦ Παλαμᾶ στὴ Θεο-
σαλονίκη (γεγονὸς ἱστορικὸ γιὰ τὰ φτωχὰ μας Νεο-
ελληνικά γράμματα) ξεγράφεται μὲ μιά μονοκοτυλιά
καὶ ἀπομένει μονάχα ὡς «ποιητικὴ μανόβρα» ποῦ
δὲν εἶχε ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ φέρῃ «κάποιον ἀντι-
προσωπευτικὸν ἐπίδραση τῆς κριτικῆς καὶ τῆς διδα-
σκαλίας τοῦ Ἀποστολάκη» (!). Ἡ κολοκυθοποίησις
λοιπὸν στὴ ζωὴ μας, καὶ τῶσα καρδέλλα, κατὰ τὸ
Μαστρογιάννη καὶ τὰ ἔκπελλα του!

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

— Ἀπὸ τὸ «Παναγιωτικὸν Ἀσκόμα τῆς Ἰονίου
Ἀνθολογίας»—παρρησιασμένο σὲ μίαν ἔκθεσιν μὲσα
σ' ἓνα σαφὲ σαβούρα πάσης προσελύσεως—ἀναδη-
μοσιεύουμε σὶς σημερινὸ φύλλον τῶν Παρασκηνίων,
κι' ὅπως τοῦ πρέπει, τὸ ὑπέροχον ποίημα τοῦ Μαλα-
κῆς πρὸς τὸν Φώσκολο.
Ἔμεῖς ποῦ δὲν ἔχομε «εἰδικούς» λόγους νὰ θυμα-
ρίζομε τὸν Φώσκολο καὶ νὰ θαυμάσιομε γύρω
σ' ὄνομά του, τοῦ χρωστᾶμε ὅσο ποῦ μεγάλη χάρις
ποῦ ἡ ἐκατονταετηρίδα του γίνηκε ἀφορμὴ σ' ἓνα
πραγματικὸ Ἑλληνα ποιετὴ ὅσον τὸ Μαλακῆς νὰ
μᾶς χαρίσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ ὀραιότερα ποιήματά του
καὶ τὸ ἀριστοτεχνικώτερον—ὀχι ἄλλο—τῆς νεοε-
λληνικῆς λογοτεχνίας ποίημα γραμμμένο ἀπάνω σὲ τέ-
τοιον θέμα.
— «Ἡ Ζωὴ ποῦ πέρασε...» κωλεῖται σὲ
κεντρικώτερα βιβλιοπωλεῖα τῆς Ἀθήνας καὶ σὲ
βιβλιοπωλεῖα τοῦ Πρακτορείου Τσαγκάρη τῶν Ἐ-
παρχιῶν, ἀντὶ δρχ. 20.
Ἔνα ἓνα βιβλιαράκι ποῦ, καθὼς ἔγραψε τὸ
«Ἔθνος» τῆς 1ης Ἀβριίου, ρουφιέται ἀπὸ τὴν ἀρ-
χή ὡς τὸ τέλος.
Τὰ «Παρασκήνια» τὸ συνιστοῦν ἰδιαιτέρως.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ-ΚΟΜΦΕΤΟΠΟΙΪΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΧΡΗΣΤΟΥ Κ. ΓΩΓΟΥ

ΤΗΛΕΦ. 5-31 8-71
Ἔργοστάσιον: ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Καταστήματα: ΟΔΟΣ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 18
ΔΕΩΦ. ΥΜΗΤΟΥ ΠΑΓΚΡΑΤΙ

ΚΟΥΦΕΤΑ Διὰ γάμου ἀρραβῶνας βαπτίσεις
ΤΥΠΟΙ ΑΒΑΝΑ ΑΙΤΝΑ ΑΒΟΛΑ ΓΩΓΟΥ
ΦΡΟΥ-ΓΓΛΑΣΣΕ Βερύκοκα Ἀχλάδια Κίτρο Νεραϊζάνια κλπ.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΛΗ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΦΟΙΝΙΞ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΠΥΡΟΣ & ΖΩΗΣ Ἰδρυθεῖσα τῷ 1819

ΠΡΑΚΤΩΡ ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΥΚΟΥΤΖΙΑΝΗΣ καὶ Σία
Ὁ Γαλλικὸς Φοῖνιξ ἐργάζεται ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τριακονταετίας.

Ἀσφάλεια ἀτυχημάτων, Ἐργοστασίων, Ἀεροκινήτων
Ἐπλήρωσε καὶ πληρώνει τοὺς παρ' αὐτῷ ἡφαλισμένους πρόσφυγας
ἀμέσως καὶ χωρὶς διατυπώσεις ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀτύχημα ἤθελεν
ἐπιφέρει εἰς τὸν ἀσφαλισθέντα ἄμεσον καὶ ὀριστικὴν
ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΣΙΚ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΣΑΡΑΝΤΗ ΜΟΥΣΤΑΚΑ

ΛΕΟΦΩΡΟΣ ΝΙΚΗΣ

ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΠΥΡΡΩΝ